

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θεός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΗΡΑ!, διή-
γημα πρωτότυπον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ῥωσσικὸν διήγημα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— ὦ, μάγισσα, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος,
μάθε μου λοιπὸν καὶ ἐμοῦ αὐτὴν τὴν λέ-
ξιν, ἥτις καταπραύνει τὴν ὀργὴν τοῦ Λου-
βοῦ.

— Εἶνε ἡ μόνη κληρονομία, τὴν ὁποίαν
μοῦ ἄφησεν ὁ πατήρ μου, ὅταν ἀπέθανεν.
Ἡ μαγικὴ αὕτη λέξις εἶνε ἐπιτάφιος ἄν-
θος, τὸ ὅποτον ἔδρεψα ἀπὸ τῶν χειλέων
τοῦ θνήσκοντος, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐλογίαν
τοῦ καὶ τὴν τελευταίαν του πνοῇ. Ἐὰν
ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸν τοῦ Λουβοῦ ὁ
πατήρ μου, θὰ ἔχανε τὴν ζωὴν του, ὅπως
ἔχασε τὴν ὁρασίν του καὶ διὰ τοῦτο ἐ-
σιώπησε μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέ-
ρας. Τότε ἀπελευθερούμενος ἀπὸ πάντα
φόβου καὶ πρὸς μόνον τὸν Θεὸν ἀποβλέ-
πων, μοὶ διηγήθη διὰ τὸ βίος του ὅλος
ὁ πῦρξεν ὁδὸν μαρτύριον. «Ἄν ποτε
ὁ κύριος Λουβὸς σὲ ἀπειλήσῃ, προσέθη-
κεν ὁ πατήρ μου, ἀφοῦ πλέον οὐδὲν σὲ ἀ-
ναχαγιάζει καὶ διὰ κανένα πλέον δὲν φο-
βεῖσαι, ὑπερασπίσου δι' αὐτοῦ τοῦ μυσ-
τικου». Ὁ πατήρ μου εἶχε δίκαιον· τὸ
μυστικὸν εἶνε δραστικὸν καὶ ὁ Λουβὸς
φοβεῖται.

Ὁ Βελαίρ καὶ ἡ Βιολέττα ἤρχισαν νὰ
γελοῦσι θριαμβευτικῶς.

— Ταλαίπωροι νέοι! ἀνέκραξεν ὁ Γε-
ράρδος· φύγετε! φύγετε, ἀφοῦ ἐκάματε
τὸν Λουβὸν νὰ τρέμῃ. ὦ! φορικτὰς ιδέας
μοῦ ἐμπνέει ἡ σιωπὴ του. Ἡ μετριοπά-
θειά του κυφορεῖ θύελλαν. Φύγετε!

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Βελαίρ συγ-
κεκινημένος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· ἡ φαιδρό-
της σας μὲ κάμνει νὰ φορικτῶ μέχρι μυε-
λοῦ ὀστέων.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ἡ Βιολέττα

ὅπως οὖν δειλιάσασα, ἂν τὸ μαγικὸν μέ-
σον ἐπέτυχε μίαν φορὰν θὰ ἐπιτύχῃ καὶ
δευτέραν.

— Διότι εὐρίσκεσθε ἐπὶ παρουσίᾳ πολ-
λῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὸ
ἀκούσωσιν... Ἀλλ' ὅταν εὐρεθῆτε μό-
νοι εἰς αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, ὅπου ὁ
Λουβὸς εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριος!... ὦ
Βελαίρ, φίλε μου! ὦ Βιολέττα, ἀγαπη-
τῇ μου ἀδελφῇ!... Ἰππεύσατε γρήγορα
καὶ φύγετε! φύγετε!...

Ἡ σκοτοδίνη τοῦ τρόμου κατέλαβε
πρὸς στιγμὴν τοὺς δύο νέους, οἵτινες ἔ-
δραμον πρὸς τοὺς ἵππους τῶν λησμονή-
σαντες τὰ ποτήριά των, τὰ ἄσματα καὶ
τὴν εὐτυχίαν των.

— Ὅχι ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον! ἐφώ-
νησεν ὁ Βελαίρ πρὸς τὴν σύντροφόν του.

— Ἀπεναντίας! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος,
ἀπὸ τὸν κύριον δρόμον, ὅπου εἶνε κόσμος,
πάντοτε ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων ἀνθρώπων,
ὥστε νὰ δύνασθε ν' ἀκουσθῆτε. Μὴ λησμο-
νήσετε ὅτι τὸ μυστικὸν εἶνε ἡ μόνη σας
σωτηρία Προφυλαχθῆτε ὅπισθεν αὐτοῦ,
ἐνὸς δὲ ὁ Λουβὸς φοβεῖται ὅτι ἐνδέχεται
κἀποιοις ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους σας, εἴσθε
ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλή-
λους μετὰ στεναγμῶν.

— Ἐτελείωσεν! εἶπεν ἡ Βιολέττα· ὅλη
μου ἡ χαρὰ ἐφυγεν· ἔχω τώρα ὁμίχλην
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἓνα κομμάτι
πάγον ἀντὶ καρδιάς.

— Χαίρετε, χαίρετε! σὰς καλοτυχίζω,
εἶπεν ὁ Γεράρδος· φέρετε πάντοτε μαζί
σας τὸν πλοῦτον εὐτυχοῦς ἔρωτος.

— Εἰς Λονδίνον λοιπόν, αἰ; εἶπε κρυ-
φίως εἰς τὸ οὖς του ὁ Βελαίρ· ἄφησε τὰ
μεγαλεῖα· ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ θὰ βασι-
λεύῃ πάντοτε μεταξύ μας. Σὲ περιμένομεν
ἐκεῖ μὲ τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ μὲ τὸν Ἰα-
σπίνον.

— Καλὰ, καλὰ, ναί! ἀνέκραξεν ὁ Γε-
ράρδος· ἀλλὰ χαίρετε τώρα, χαίρετε!

Αἱ χεῖρές των συνηνώθησαν τελευταῖον
καὶ ἔσφιγγαν ἀλλήλας μετὰ συγκινήσεως.
Ὁ Βελαίρ ἔνευσεν εἰς τὴν Βιολέτταν· οἱ
ἵπποι ἐκίρτησαν. Αἱ δύο ἀηδόνες ἀπέ-
πησαν.

Ὁ Γεράρδος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φυλα-
κὴν του.

ΜΕ'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγνώσθη ὅτι ἡ ἔφ-
οδος κατὰ τοῦ ὀχυρώματος εἶχεν ἐπιτύχει
καὶ ὅτι πᾶν ὅ, τι προέβλεπεν ὁ Βωμπὰν
ἐπραγματοποιήθη.

Μέγα μέρος τῶν ἐχθρικῶν ἐργασιῶν κα-
τεστράφη. Δύο προμαχώνες μόνον ἀνθί-
σταντο ἀκόμη, ἡ δὲ ἄλωσις τοῦ Μόνος ἐ-
θεωρεῖτο πλέον ἀπλοῦν ζήτημα χρόνου,
ἂν δὲν κατῴρθου νὰ λάβῃ ἐπικουρίαν τινα
ἡ πολιορκουμένη πόλις.

Οἱ ἐπίλεκτοι ἐπανώρθωσαν ἀνδρείως
τὴν ἐαυτῶν ἥτταν τῆς προτερίας. Οἱ ἀ-
ποσταλέντες πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν σω-
ματοφύλακες, ἐφορμήσαντες προῶως καὶ
ἀνευ διαταγῆς, εὐρέθησαν μεταξύ δύο
πυρῶν καὶ ἐδεκατίσθησαν. Ἀλλὰ μὲ ὅλας
τὰς ζημίας ταύτας, ἡ νίκη ἦτο πλήρης.
Διὸ ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ἐπεκρά-
τει ἀγαλλίασις καὶ ἀντήχουν ἄσματα θρι-
άμβου, ἅτινα ἔφθανον πικρὰ ὡς ὕβρεις
μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Γεράρδου.

Ὁ Ρυβαντέλ δυσηρεστημένος, διότι οἱ
ἱππεῖς του δὲν ἔλαβον κανὲν μέρος, ἐκλεί-
σθη εἰς τὴν σκηνὴν του, μετὰ βραχεῖαν
ἐπίσκεψιν πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν. Ἐσυλλο-
γίζετο ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐκδη-
λώσῃ ὑπερβολικὴν στοργὴν πρὸς ἄνδρα ἐν
τόσῃ δυσμενεῖ διατελοῦντα ὡς ὁ Γεράρ-
δος ἕνεκα τῆς μετὰ τοῦ Λουβοῦ ἔχθρας
αὐτοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ρυβαντέλ ἦτο ἄν-
δρεῖος καὶ ἐντιμος, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.
Ἀλλὰ διὰ τὴν τάχα νὰ παροργίσῃ ἐχθρὸν
ἰσχυρὸν οἷος ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατι-
ωτικῶν; Δὲν ἠδύνατο νὰ οἰκτείρῃ ἓνα ἀ-
ξιωματικὸν καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς αὐτὸν
ὑπόληψιν, χωρὶς νὰ γίνῃ ὁ προστάτης τοῦ
μίσους αὐτοῦ καὶ νὰ διακινδυνεύῃ ἕνεκα
τῆς φιλίας ταύτης τὸ μέλλον του, ἐξαρ-
τώμενον ἐκ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ πανι-
σχύρου.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ρυβαντέλ ἐσταμά-

τησε πρό τοῦ κινδύνου, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς καὶ μάταιον ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον. Καὶ αὐτὸς ὁ Γεράρδος εὗρεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ γηραιὸς στρατηγὸς ἐξήρχετο ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ ὑπολοχαγοῦ του, οὗτος ἐνεθυμήθη ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε μάθει πόσον ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ὁ ἐπιβληθεὶς αὐτῷ περιορισμὸς.

Ἐξεπλάγη ἐπίσης, διότι δὲν εἶδεν ἐπισκεφθέντας αὐτὸν τοὺς ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἑλβετοὺς, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὑφίστατο τὴν σκληρὰν ἐκείνην τιμωρίαν. Ἀλλ' ὑπέθεσεν ὅτι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἐπανηγύριζον τὸν θρίαμβόν των καὶ ὅτι ἀργότερον θὰ τὸν ἐνεθυμοῦντο.

Ἐπεμψε λοιπὸν ἕνα τῶν ὑπαξιωματικῶν πρὸς τὸν Λουβοᾶ μὲ τὴν ἐρώτησιν μόνον ταύτην: «Πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ποινὴ τοῦ κυρίου Λαβερνή;»

Καὶ ἀναμένων τὴν ἀπάντησιν ὁ Γεράρδος ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ Ἰασπίνου περὶ τοῦ Βελαιρ καὶ τῆς Βιολέττας, οἵτινες προὔξενον εἰς τὸν φίλον των τόσῃ χαρὰν ἐν βροχεῖ διαστήματι, ἀλλ' ὅπως ἐνόμιζεν αὐτός, παρὰ τὴν ἐμπιστοσύνην των, ἀπεκρίνοντο ἐκ τοῦ στρατοπέδου αἰώνιον συμφορὰν.

Καὶ ὁ Ἰασπίνος συμφώνει μὲ τὰς ζοφεράς ταύτας ἰδέας, διότι τὸ φᾶσμα τοῦ Λουβοᾶ εὐχερῶς κατεπτόει αὐτόν. Ἀμφότεροι δὲ οὕτως ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως, ὅτε ἐφάνη μακρόθεν ἐπανακάμπτων ἡσύχως ὁ ἀγγελιαφόρος, ὃν εἶχε πέμψει ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν κύριον Λουβοᾶ.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ὁ καλὸς καιρὸς ἐξακολουθεῖ, ὁ ἀχρεῖος ὁ Λουβοᾶ τὸ βλέπει, καὶ διὰ νὰ σὲ δυσχερεστήσῃ περισσότερο, διὰ νὰ σὲ κρατήσῃ ἀκίνητον εἰς τὴν σκηνὴν σου, θὰ διπλασιάσῃ τὴν διάρκειαν τοῦ περιορισμοῦ.

— Ἀλλὰ, φίλτατέ μου ἄββα, διὰ νὰ διπλασιάσῃ κανεὶς ἕνα ἀριθμὸν, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ· γνωρίζομεν ἡμεῖς τὸν ἰδικόν μας;

— Ἐγὼ ὑποθέτω δώδεκα ὥρας, ἀπῆντησεν ὁ Ἰασπίνος, καὶ διπλασιάζω...

— Εἰκοσιτέσσαρες ὥρας! ἐν καιρῷ πολιορκίας, ὅτε ἔκτακτοι περιστάσεις ἡμπορεῖ νὰ προυνισασθοῦν εἰς πᾶσαν στιγμήν, ὅτε κατὰ πᾶσαν ὥραν κλέπτεται ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ δόξα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ; Ὅχι, δώδεκα ὥραι θὰ εἶνε μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ὁ Ἰασπίνος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τόσῃ πολλὴν ὀρεξὶν αἰσθάνεσαι λοιπὸν νὰ εὐρεθῇς ἐλεύθερος, ὥστε λησμονεῖς τὸ μῖσος τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν τὰ βάσανά σου τοῦ προξενοῦν;

— Ναί· ἐπείγομαι πολὺ νὰ ὑπάγω νὰ περιπατήσω εἰς τὴν ἐξοχὴν· πρὸ καιροῦ φεῖ! δὲν εἶδα δένδρα, δὲν εἶδα τὴν πεδιάδα.

— Μπᾶ!.. αὐτὴν βλέπεις διαρκῶς.

— Ὑπάρχουν πεδιάδες καὶ πεδιάδες, φίλε μου.

— Ἐννοῶ· ἀγαπᾷς τὰς ποικίλας τοποθεσίας, ἕνα μεγάλον τεῖχος, ἔπειτα μίαν μάζαν ἐκ δασῶν καὶ δεξαμενῶν· ἂν ὑπῆρχε καὶ ἐν μοναστήριον εἰς τὸ μέσον, δὲν θὰ δυσχερεστεῖτο. Ἀγαπᾷς τὰ περίχωρα τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, αἱ;

— Φίλτατε ἄββα, εἶνε ἀληθές, ἐπεθύμησα νὰ ὑπάγω εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

— Διὰ νὰ ἰδῇς τὰ τεῖχη.

— ὦ, πόσον γλυκὺ εἶνε ἐνίοτε νὰ βλέπῃ τις ἕνα τοῖχον! πόσον οἱ λίθοι εἶνε εὐγλωττοί! Ἡ χλόη, τὰ ἐκ πλίνθων ἐκεῖνα τεῖχη, τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα φαίνονται ὡς νὰ εἶνε τυφλά, ψφωνα, ψυχρά, δὲν εἶνε ἀληθές; Καὶ ὅμως ὄχι, Ἰασπίνε. Ἀκούουν πάντα στεναγμὸν καὶ βλέπουν πάντα διαβάτην. Ὅ,τι ἐγὼ ἐψιθύριζα ἐκεῖ πέραν, βαδίζων πλησίον τοῦ τοίχου, τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ μικρὸν ἄνθος κύπτει θὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς. Ἐὰν ἡ Ἀντωνιέττα περιπατῇ ἐντὸς τοῦ κήπου, καθ' ἣν στιγμήν ἐγὼ διέρχομαι ἔξωθεν, δὲν ὑπάρχει λίθος, δὲν ὑπάρχει βοτάνη, ἥτις νὰ μὴ ἀνασκιρτᾷ καὶ νὰ μοῦ ἀποστέλλῃ τὸ ἄρωμά της διὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ ἀγαπητὴ μου εὐρίσκεται ἐκεῖ.

— Τότε; ἐπανελάθεν ὁ Ἰασπίνος μετὰ φιλοστόργου ἀφελείας ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ δὲν εἶνε μνησίκακος, ἀφοῦ μᾶς χαρίζει τὴν ἐλευθερίαν μας ἀπόψε. Ἐλπίζω ὅτι ὁ περιορισμὸς θὰ εἶνε δώδεκα ὥρων· ἀνακαλῶ τὴν πρώτην μου γνῶμην.

Ὁ ἀγγελιαφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, τείνων τὸ χαρτίον ὅπερ εἶχεν ἐγχειρίσει αὐτῷ ὁ Γεράρδος. Κάτωθεν τῆς λακωνικῆς ἐρωτήσεως ὁ Λουβοᾶ εἶχεν ἀπαντήσῃ διὰ μειζονος λακωνισμοῦ:

«Ὅκτὼ ἡμέρας».

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γεράρδου ἠνοιχθήσαν ὡς νὰ ἐδυσπίσται πρὸς τὴν ὁρασίαν του, ὥσει αἱ δύο ἐκεῖναι φοβεραὶ λέξεις νὰ τῷ ἐφαίνοντο ἄγαν σημαντικαί, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὰς ἀναγνώσῃ δι' ἐνὸς κοινοῦ βλέμματος.

— Ὅκτὼ ἡμέρας! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου.

Ὁ Ἰασπίνος κύψας ἔλαβε τὸν χάρτην διαφυγόντα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ μαθητοῦ του καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὅκτὼ ἡμέρας!.. βέβαια... εἶνε γραμμένη.

Σιγὴ θανάτου ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ τῶν δύο φίλων. Ὁ Γεράρδος πολλάκις ἀνέπτυξε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ πιστεῦσιν εἰς τὸ ἄγγελμα ἐκεῖνο, τὸ διερμηνεύον τὸσον ἀνένδοτον μῖσος.

— Ναί, εἶπεν ἐπὶ τέλους, εἶνε γεγραμμένον... γεγραμμένον διὰ χειρὸς του. Ἰδιοχειρῶς τὸ ἔγραψε, δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησε τὸν ἀγγελιαφόρον συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ σκοποῦ.

— Μάλιστα, κύριε ὑπολοχαγέ.

— Καὶ τί εἶπε κατόπιν; ἠρώτησεν ὁ ἄββα.

— Τίποτε· διέταξε μόνον νὰ ἐτοιμασθῶσιν οἱ ἵπποι του δι' ἀπόψε.

— Αὐτὸ μόνον; χωρὶς καμμίαν παρατήρησιν; χωρὶς ὀργήν; χωρὶς ἐπιπλήξεις;

— Τίποτε, κύριε ἄββα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἀποπέμπων τὸν ἀγγελιαφόρον.

Ἡ σιγὴ καὶ πάλιν ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς μολυβδίνους πτέρυγας τῆς.

Ὁ Ἰασπίνος κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐφελκύσῃ τὴν σκέψιν τοῦ νέου ἐκτὸς τοῦ ἀπαισίου ἀνεμοστροβίλου, ὅπου τὴν ἔβλεπε συνταραχσομένην.

— Θὰ ὑπομείνωμεν, εἶπε, τί νὰ γείνη! καὶ ἔπειτα, πρέπει νὰ λάθωμεν μίαν ἀπόφασιν.

— Νὰ ὑπομείνωμεν! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς γαληνίου, ἐνῶ αἱ παραιαὶ τοῦ ἡρῳϊσμοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληροῦντο αἵματος καὶ φλογῶν. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐννοεῖς τὴν θέσιν μου, φίλτατε ἄββα. Τώρα θὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω.

Ἡ μετριοπάθεια αὕτη τοῦ λέγειν ἐπτόσσε περισσότερον τὸν Ἰασπίνον παρ' ὅ,τι θὰ ἐπτόει αὐτὸν ἐκκερῆς παραπόων καὶ ὕβρεων.

— Πραῦνθητι, φίλτατε κόμη, τῷ εἶπεν· σὲ ἀκούω καὶ σὲ ἐννοῶ κάλλιστα.

— Τότε βλέπεις ὅπως ἐγὼ τὴν δολιότητα καὶ τὴν αἰσχρὰν κακεντρέχειαν τοῦ ἀθλίου ἐκεῖνου. Ἐννοεῖς ὅτι ἡ πολιορκία δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν ἑξ ἡμερῶν ἀκόμη καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων τὰς πλέον εὐνοϊκὰς περιστάσεις. Ἐγὼ δὲ εἰμαι φυλακισμένος δι' ὀκτὼ ἡμέρας· δηλαδὴ ἡ πόλις θ' ἀλωθῇ ἄνευ ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ μόνος ἴσως ἐκ τοῦ ἀπειροπληθοῦς αὐτοῦ στρατοῦ δὲν θὰ μετέχω τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐπιχειρήματος. Τὸ ἐννοεῖς αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές, Ἰασπίνε;

Καὶ βαθμηδὸν οἱ γρόνθοι του ἐκλείοντο ἀπειλητικῶς, οἱ ὀδόντες του ἐσφίγγοντο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο βλοσυροί.

— Σὲ ἰκετεύω... φίλε μου, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπίνος.

— Θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος μετὰ βιασιότητος, ὅτι ἐγὼ θὰ ἐξέλθω ἐστιγματισμένος ἐκ τῆς ἐστρατείας ταύτης· κατεδικάσθην εἰς θάνατον εἰς τὴν ἑναρξιν αὐτῆς ὡς παραβάτης τῆς πειθαρχίας· κατεδικάσθην εἰς ἀργίαν κατὰ τὸ τέλος ὡς φίλερις καὶ κακὸς πατριώτης, ὁ δὲ βασιλεὺς θὰ εἶπῃ: «Ἀναμφιβόλως κακὸν ὑποκείμενον εἶνε αὐτός ὁ Λαβερνή!»

— ὦ, οὐδέποτε!

— Ναί, Ἰασπίνε! ναί, ἐπανελάθεν ὁ Γεράρδος, τύπτων βιαίως τὴν τράπεζαν διὰ τῆς πυγμῆς. Πόσον ὠραία τὰ ἐκατάφερει ὁ ἀθλιὸς Λουβοᾶ! Ἀν ἐξηκολούθει τὸ σχέδιόν του νὰ μὲ κάμῃ θὰ φονεῖθῃ, θ' ἀπληδάσσει ἐμὸν, ἀλλὰ θὰ μ' ἔκαμνε νὰ δοξασθῇ. Οἱ ἄνδρες, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, γνωρίζουν ν' ἀποθνήσκουν ἐνδόξως καὶ ὁ Λουβοᾶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν θανάτόν μου ἀντὶ ὀλίγης δόξης, τὴν ὁποίαν ἠθέλον ἀποκτήσῃ θνήσκων. Ὅχι! εὖρε μέσον νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀποθάνω σιγὰ σιγὰ, ἀθροῦδας, ἐν ἀτιμωτικῇ ἀφανείᾳ. Δὲν τολμᾷ νὰ μὲ ποτίσῃ δηλητήριο· δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ νὰ

μου πέμψη τὸν πυρετόν, ἀλλὰ μὲ καταβάλλει διὰ τῆς θλίψεως, μὲ δολοφονεῖ διὰ τῆς λήθης!... Ἰασπίνε, εἰσαι ἱερεὺς. Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τοὺς ἀμαρτάνοντας λαμβάνων ὑπ' ὅψιν τὴν πρόθεσιν τῶν· θὰ ἐτόλμας νὰ συγχωρήσῃς τὸν Λουδοῦ δι' ὅσα μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρει; θὰ ἐτόλμας ν' ἀρνηθῇς εἰς ἐμέ τὴν ἄφεσιν, ἐὰν ἐμάνθανες ὅτι ἐπληξά θανασίμως αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ λαβὼν ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας τοῦ Γεράρδου ἔφερεν αὐτὰς καὶ τὰς ἐστήριξεν εἰς τὸ στῆθος του.

— Ἐσο χριστιανός, εἶπε τέλος, ἀφοῦ ἡ συγκίνησις ἐπέτρεψεν εἰς τὴν φωνὴν του νὰ εἶνε καταληπτὴ· σκέψου ὅτι ὁ Θεός, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖς, ἐσυγχώρησε τοὺς ἐχθρούς του.

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος, εἶμαι ὁ ἔσχατος, ὁ ἀτυχεστάτος, ὁ μᾶλλον καταβεβλημένος τῶν ἀνθρώπων· αἰσθάνομαι τὴν ζωὴν ἐκλείπουσαν· ἀποθνήσκω ἐξ αἰσχύνης καὶ ἐξ ἀπελπισίας· τὸ αἷμά μου, τὸ ὅποσον δὲν ἠδυνήθη νὰ χύσῃ θερμὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου, μετεβλήθη εἰς χολήν, ἥτις ἐπίσης κοχλάζει καὶ φέρει ἀκατανίκητον μέθην εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου. Τόσον καὶ τόσον, ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀποθάνω, φίλε μου, δὲν θ' ἀφήσω τὴν ζωὴν πρὶν φονεύσω τὸν κύριον Λουδοῦ. Καὶ ὅχι τόσον ὅπως ἱκανοποιήσω τὸ μῖσός μου, μολονότι ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἰςέυρει πόσον μὲ γοητεύει, ὅσον ὅπως ἀπαλλάξω τὴν γῆν ἀπὸ μίαν μάστιγα, ἀπὸ ἐν τέρας, εἶμαι βέβαιος δὲ ὅτι ἀντὶ νὰ προσβάλω τὸν Θεὸν διὰ τούτου, τὸν ἐκδικούμαι.

Ὁ Ἰασπίνος ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ.

— Οὐτε λέξιν μὴ μοῦ εἴπῃς! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος. Ὅμιλῶ ἐν εἰλικρινείᾳ ἔμπροσθέν σου καὶ εὐθύς ὡς γεννηθῶσιν αἱ ιδέαι μου συγκεχυμέναι, τὰς ρίπτω ἀναμῖξ ἐκτὸς τῆς ἐξεγερθείσης ψυχῆς μου. Ποῖον καταφύγιον μοῦ ἀπομένει; ποία προστασία; Ποῦ εἶνε ὁ οἰκτίρμων βραχίον, ὅστις ἄλλοτε μ' ἔσωσεν; ἄς φανῇ τώρα, διότι ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμωτάτη. Τὴν ἄλλην φορὰν μόνον τὸ σῶμά μου διέτρεχε κίνδυνον· τώρα κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ ἡ ψυχὴ μου. Σὺ, ἥτις εἰσαι τόσον εὐλαβής, ἥτις ὑπῆρξες τόσον ἀγαθὴ, κυρία Μαιντενὼν, φίλη τῆς μητρός μου, ἔλα εἰς βοήθειάν μου. Σὺ μ' ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα· ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε! ἐλευθέρωσέ με τώρα ἀπὸ τὴν ἀπελπίσαν!...

Ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ἐγερθῇ, ἐνῶ ὁ Γεράρδος ἀπήγγειλε βιαίως τοὺς λόγους τούτους διακοπτομένους ὑπὸ στεναγμῶν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁρκίζου ὅτι θὰ μείνῃς ἡσυχός, ἡ τοῦλάχιστον ἀκίνητος μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς;

— Νὰ πράξω τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ πράξω αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ὡ! ἐννοῶ πηγαίνει εἰς Ἀγιον

Γισλανὸν νὰ ἱκετεύσῃς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνην, ἥτις μὲ παρὰδίδει εἰς τὸν Λουδοῦ νὰ μὲ θυσιάσῃ.

— Ἐκεῖ θὰ ὑπάγω, πράγματι.

— Εἶνε περιττόν, εἶνε περιττόν! αἰσθάνομαι ὅτι τίποτε δὲν μοῦ ἀπομένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

— Πῶς! ἀπελπίζεσαι καὶ λησμονεῖς τὴν μνήμην τῆς μητρός σου; λησμονεῖς ἐμέ;

— Ἰασπίνε, εἶμαι πολὺ ἀτυχής.

— Χαῖρε, ἀπήντησε μετὰ ζωνρότητος ὁ Ἰασπίνος ὁρμῶν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, πρὶν ἢ ὁ Γεράρδος δυνήθῃ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ.

Ὁ Ἰασπίνος ἔφθασεν εἰς τὴν μονήν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ βασιλεὺς ἐξήρχετο, ἀφοῦ ἐδείπνησε μετὰ τῆς μαρκησίας. Εἶπε νὰ τὸν ἀναγγεῖλωσιν.

Διὰ τῶν ἡμικλειστών θυρῶν ὁ Ἰασπίνος εἰσαχθεὶς χάρις εἰς τὴν Νανὼν μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου, εἶδε τὸ κίνημα τῆς ἀπαρεσκείας, τῆς ἀνησυχίας μᾶλλον εἰπεῖν, ὅπερ ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀκούσασα τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

— Ἄς εἰσέλθῃ! εἶπεν ἐν τούτοις μετὰ τινα δισταγμὸν, ὅστις ἐφόβισεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Ἰασπίνον.

Εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ προσέκλινεν ὅλως τρέμων. Ἐγίνωσκεν ὅτι πρὸ παντός ἄλλου ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὴν διήγησιν τῆς Νανῶν, μεθ' ὅσης ἐπιτηδεῖου ἀθωότητος καὶ ἂν εἶχε τὴν ἐκθέσει ἐκείνη. Ἀλλ' ἡ μαρκησία ἠρκέσθη μόνον νὰ συνοφρωθῇ καὶ δὲν ἔπεινε τὴν χεῖρά της ὅπως ἄλλοτε εἰς τὸν ἄββα.

— Κυρία, εἶπε ταπεινῶς, ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ σὰς παρέχω πάντοτε ἐνοχλήσεις. Συγχωρήσατέ με. Ὁ Θεὸς ἔστω μοι μάρτυς ὅτι διὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ μίαν δυσἀρέσκεϊαν, θὰ ἐθυσιάζα μετὰ χαρᾶς τὸ αἷμά μου.

— Κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ τόνου ἐμφαίνοντος πόσον ἐφείδετο νὰ ἐκφράσῃ ὀλόκληρον τὴν δυσἀρέσκεϊάν της, ἐγένεσθε τῷ ὄντι πρόξενος εἰς ἐμέ πολλῶν δυσχερειῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἠδυνάσθε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃτε διὰ τῆς πλήρους εἰλικρινείας σας. Ἀλλ' ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου! Τ' ἀνθρώπινα πλάσματα εἶνε πεπρωμένον νὰ βλάπτωσιν ἀμοιβαίως ἄλληλα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ βοηθῶνται καὶ νὰ ἀγαπῶνται, ν' ἀποδίδωσι καλὸν ἀντὶ καλοῦ καὶ ἔτι μᾶλλον, εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις, συνοδευόμεναι διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος ἔλεγχον τόσον ἄμεσον, ὥστε καὶ πᾶς ξένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν θὰ τὸν ἐννόει, ἐνεποίησαν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἰασπίνον, διότι ἐνόησεν ἐξ αὐτῶν ὅτι ἡ μεταμέλειά του δὲν ἤρκεσε νὰ καταπραύνῃ τὴν μνησικακίαν τῆς μαρκησίας.

Ἐγουνπέτησε λοιπὸν κύπτων τὸ μέτωπον μετ' εἰλικρινοῦς συντριβῆς.

— Ἄ, κύριε, ἐψιθύρισε ἡ μαρκησία, ἠδυνάσθε τὰ πάντα νὰ μοῦ εἴπητε, τότε δὲ καὶ ἐγὼ τὰ πάντα ἠδυνάμην νὰ πράξω διὰ σὰς.

— Πιστεύσατε, κυρία...

— Φθάνει! Ἐγὼ ἐν παρὰπονον μόνον ἐναντίον σας ὅτι μοῦ ἀφῆρέσατε πᾶν μέσον τοῦ λοιποῦ ὅπως φανῶ ὠφέλιμος εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον γνωρίζετε.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος ἔκφρων.

— Εἰξεύρετε, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, τί ἀπέγεινεν εἰς κάποιος Δεβὼτ βαπτιστικός σας;

— Φεῦ!

— Ἀνεχώρησε σταλὲς παρὰ τοῦ κυρίου Λουδοῦ εἰς τὸ μέρος ὅπου σεῖς τὸν ἐβαπτίσατε.

— Θεέ μου!... ἀλλ' ἡσυχάσατε, κυρία· τί θὰ μάθῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος;

— Αἶ, κύριε! ποῖος μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη...

— Κυρία, δὲν ὑπάρχουν ἔχνη, εἶνε ἀδύνατον!

— Τὰ πάντα εἶνε δυνατά, κύριε, δι' ἐκεῖνον ὅστις πέμπει τὸν βαπτιστικόν σας εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εὕρῃ ποσὼς ἔχνη ἐκεῖ, δὲν εἶνε τάχα δυνατόν νὰ εὕρῃ τοιαῦτα ἐν Παρισίοις, ὅπουθεν ἡ Νανὼν ἀπουσίασε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην; Σὰς ἐπανελαμβάνω, κύριε, ὅτι ἡ σιγὴ εἶνε ἡ μᾶλλον ἐπικίνδυνος τῶν προδοσιῶν.

— Κυρία!... τῶν προδοσιῶν!... ὁποία λέξεις! ἀνέκραξεν ὁ ταλαίπωρος Ἰασπίνος ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ἡ μᾶλλον ἐπικίνδυνος, ἐπανέλαβεν ἡπίως ἡ μαρκησία συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ὀρμητικῆς καὶ εἰλικρινοῦς διαμαρτυρίας τοῦ ἄββα, διότι καὶ ἀπροσδόκητος εἶνε καὶ καθιστᾷ θύματά της ἀνίκανα νὰ ὑπερασπισθῶσιν. Διὰ τοῦτο ἐννοεῖτε ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θ' ἀνταλλάξωμεν πλέον οὔτε μίαν λέξιν δημοσίᾳ σεῖς καὶ ἐγὼ· μὴ ἐλπίζετε πλέον εἰς τὴν ἐπέμβασίν μου ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου σας. Ναί, τὸν βασανίζουν, τὸ εἰξεύρω· ναί, τὸν ἀπειλοῦν, τὸ βλέπω· ἀλλ' οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω. Ὁ Θεὸς γινώσκει ἐν τούτοις πόσον γλυκεῖαν χαρὰν ἠσθάνομην ἐν τῷ μέσῳ ὅλων μου τῶν θλίψεων· αὐτὸς εἶνε μάρτυς, ὡς πρὸς τὸ θάρρος τὸ ὅποσον εἶχα διὰ νὰ προστατεύσω τὸ τέκνον τῆς παιδιας μου φίλης. Δὲν ψεύδομαι ἐνώπιον ἱερέως, κύριε Ἰασπίνε, καὶ σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι θὰ ἐθυσιάζω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν τοῦ νέου ἐκεῖνου· ἀλλὰ νὰ θυσιάσω τὴν τιμὴν μου, νὰ θυσιάσω τὴν τιμὴν καὶ ἐνὸς ἄλλου ἀνωτέρου ἐμοῦ, νὰ θυσιάσω τὴν ἐντολήν, ἣν ἡ Πρόνοια μοὶ ἀνέθηκε—διότι τοιαύτην ἔχω ἐνδύμωχον πεποιθήσιν—νὰ θυσιάσω πάντα ταῦτα... διατί; διὰ νὰ κάμω νὰ θριαμβεύσῃ ὁ ἐχθρὸς μου, ὁ κοινὸς ἡμῶν ἐχθρὸς διὰ τῆς ἀδεξιοῦ ἐπεμβάσεώς μου, διὰ νὰ μὴ μοῦ ἀπομείνῃ καὶ τὸ μέσον νὰ σὰς προσφέρω μίαν τελευταίαν ἐκδούλευσιν εἰς περίστασιν κρίσιμον, θὰ ἦτο σφάλμα, θὰ ἦτο ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ἐνοχος. Ὡ! ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας τὸν λογισμόν σας· ναί, καταχρᾶμαι τὴν χρηστότητά σας, τὴν προφότητά σας, τὴν μακροθυμίαν σας. Σὰς θυσιάζω χάριν τοῦ ἐκυτοῦ μου καὶ ὡς ἄνθρωπος δὲ καὶ ὡς

ιερεὺς αὐστηρῶς με καταδικάζετε. Ἄλλ' ἄφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς βοηθήσω, χωρὶς νὰ καταστραφῶ, ἄφοῦ καταστρεφόμενη ἐγὼ δὲν σώζω ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὅποιον με παρκαλεῖτε, ἐπιμένω εἰς τὸν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐγωισμόν μου. Μιμήθητέ με, κύψατε τὴν κεφαλὴν, ἐπαγρυπνήσατε ἐπὶ τῆς θυέλλης, βοηθήσατέ με διὰ τῶν μᾶλλον ἐνθέρμων εὐχῶν σας διὰ τῶν μᾶλλον δραστηρίων προσπαθειῶν σας, διὰ τῆς μᾶλλον ἀπολύτου σιγῆς σας καὶ πείσθητε ὅτι ἂν τὸ πλοῖον βυθισθῇ, θ' ἀπολεσθῇτε καὶ σεῖς ἀναποφεύκτως ὅπως καὶ ἐγώ. Ἐνῶ ἐν τῷ σώσῳ καὶ σεῖς διατελέσητε πιστός, τὸ πλοῖον εἶνε προωρισμένον νὰ σᾶς φέρῃ ὅπου θὰ φθάσω καὶ ἐγώ! Σᾶς εἶπα περισσότερα ἅφ' ὅσα ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶπω. Σᾶς ὠμίλησα ὡς πρὸς πνευματικόν. Δὲν θὰ συνομιλήσωμεν πλέον οὔτε ἀπόψε, οὔτε ποτέ, ἐνόσω ὁ κίνδυνος ἐπικεῖται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀκόμη ἂν δὲν ἦτο τόσον ἄργά, ἂν δὲν ἦτο τόσῳ σκότος ἐν δὲν ἐθεώρουν ἔντιμον καὶ ἱερὸν νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν ἀπόφασίν μου, δὲν θὰ σᾶς ἐδεχόμην. Διότι ἴσως σᾶς παρηκολούθησαν ἐρχόμενον ἐδῶ, προσέθηκέν ἡ μαρκησία, ἐρωτῶσα τὸν ἀδελφὸν μετ' ἀνησυχίας.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁχι, σᾶς. . . .

Ἡ Νανὼν εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὁ κύριος Λουδοῦ! ἀνέκραξεν ἀνβαίνει τὴν κλίμακα.

— Βλέπετε; εἶπεν ἡ μαρκησία, ἥς ὄλον τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν.

Καὶ μετὰ νεύματος ὑπερφυῶς τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἔκφρασιν, ἔδειξε τὴν θύραν παρκακίμενου διαδρόμου εἰς τὸν ἀββαῖον τρέμοντα, ὅστις ἐν τάχει ἐξῆλθεν.

— Εἰπέ εἰς τὸν κύριον Λουδοῦ νὰ εἰσέλθῃ, εἶπε μετὰ φωνῆς γαληνίου καὶ εὐήχου.

ΜΣ'

ΑΝΑΚΩΧΗ

Με ὄλην αὐτοῦ τὴν ὀξυδέρκειαν ὁ μαρκήσιος Λουδοῦ οὐδεμίαν διείδεν ἐκπληξιν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς κυρίας Μαιντενών.

Αὐτὴ ἀπεναντίας διείδεν εὐχερῶς ποιά τινά ἀπόφασιν ἐχθρικωτάτην ἐπὶ τῶν εὐκινήτων χαρακτηριστικῶν τοῦ μαρκησίου. Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἀντήλλαξαν μετ' ἄκρας ἀφροσύνης τοὺς ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας χαιρετισμούς.

Ὅτε ὁ Λουδοῦ ἐκάθησεν ἀπέναντί τῆς, ἡ μαρκησία ἤρξατο τῆς συνδιαλέξεως ὡς οἰκοδόσποινα γινώσκουσα τοὺς ἐπισκέπτας αὐτῆς.

— Θὰ εἰδετε τὸν βασιλέα ἐξερχόμενον ἀπ' ἐδῶ; ῥώτησεν.

Ὁ Λουδοῦ ἀπήντησεν ὅτι εἶδε τοὺς πυρσούς καὶ τὰς ἀμάξας, ἀλλ' ὅτι ἡναγκασμένος νὰ κάμψῃ ὅπως ἐπισκεφθῇ προφυλακὰς τινας, κειμένους πέριξ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ συναντήσῃ τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ.

— Ἡ μαρκησία, ἐνῶ κατεσκευάζεν αὐ-

τὸς οὕτως τὰς φράσεις του, μετέφραζεν αὐτὰς ὡς ἑξῆς:

«Εἶδα τὸν Ἰασπῖνον διευθυνόμενον πρὸς τὸν Ἀγίον Γισλανόν» τὸν κατεσκόπευα πρὸ δύο ἡμερῶν αὐτὸν καὶ τὸν φίλον του Γεράρδον» τὸν παρηκολούθησα καὶ διὰ νὰ κάμω νὰ πιστευθῇ τὸ ἐναντίον ἰσχυρίζομαι ὅτι μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ προφυλακὰς κειμένους πέραν τῆς ὁδοῦ.»

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀπήντησεν:

— Εἶνε λυπηρὸν, κύριε, θὰ εὐρίσκατε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα πολὺ εὐδιάθετον. Ὁ βασιλεὺς βεβαίως ὅτι τὰ τοῦ στρατοῦ βαίνουσιν ἄριστα καὶ ἐπαινεῖ ἰδιαζόντως τὸν ὑμέτερον ζῆλον. Ὅθεν λυποῦμαι ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σας εἰς τοὺς προσκόπους σᾶς ἐστέρησε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἴδῃτε τὴν πλήρη εὐχαριστήσεως μορφήν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, μορφήν πλήρη ὑγείας καὶ εὐδαιμονίας, ἥτις προσέεινε εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς βλέποντας, ὡς μοὶ ἔλεγε κάποιος ἐξελθὼν πρὸ ὀλίγου ἐδῶθεν καὶ ὅστις ἐχαιρέτισε τὸν βασιλέα ἀπερχόμενον ἐκ τοῦ μοναστηρίου.

Καὶ παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸν Λουδοῦ, ἐνῶ ἀπῆντα τοιουτοτρόπως, ἡ μαρκησία ἐνόμισεν ὅτι τὸν εἶδε ποιήσαντα κίνημά τι, ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις: *ἐξελθὼν πρὸ ὀλίγου ἐδῶθεν.*

— Ἐλπίζω, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἡ θέσις ἐκαθαρίσθη. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ἰασπῖνος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἐγὼ καθιστῶ εἰς αὐτὸν γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε πλέον· ἢ θὰ με πιστεύσῃ, ἢ δὲν θὰ με πιστεύσῃ· ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην θὰ συνομιλήσωμεν περὶ ἄλλου ἀντικειμένου.

Ὁ Λουδοῦ ἄλλως δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ὑποκριθῇ ἐπὶ πολὺ διπλωματικῶ τῷ τρόπῳ· προσέβη θαρραλέως καὶ σαφῶς εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῆς συνεντεύξεως.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, εἶπε, πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένη, ἐπειδὴ ἡ πολιτορχία ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος της. Αἱ δὲ προσπάθειάι μου, κυρία, δι' ἃς ὁ βασιλεὺς ἠδούκησε νὰ εὐαρεστηθῇ, καὶ τὰς ὁποίας εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ μνημονεύσητε, ἐστέρησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὸ Μὸνς θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἡμῶν πρὶν ἢ ἡ Εὐρώπη, ἥτις μᾶς ἠπείλει, ἀποφασίσῃ νὰ τὸ συνδράμῃ.

Σιγὴ ἐπακολούθησε πρὸς στιγμὴν· ἡ μαρκησία προσέκλινεν ἑλαφρῶς.

— Ἐν τούτοις, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοῦ, δὲν ἐτόλμησα νὰ παρουσιασθῶ αἰφνιδίως, εἰς ὧραν προκεχωρημένην, εἰς τὴν κατοικίαν σας, διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς μικρᾶς ἀξίας τῶν ἐργασιῶν μου. Πολλὰ γεγονότα συνέβησαν ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἅτινα μὲ ἀναγκάζουν νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως μοὶ χορηγήσητε συνέντευξιν.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε μαρκήσιε.

— Καὶ ἐγὼ ἀρχίζω εὐχαριστῶν ὑμᾶς ταπεινῶς, εἶπεν ὁ Λουδοῦ μετ' ἡθους ἀπροσπονήτου ἥμιστα ἐλέγχοντος ταπεινώσιν. Βεβαίως ὅταν βλέπωσιν ἡμᾶς τοὺς δύο παλαιόντας περὶ παντοίας μικρᾶς λεπτομερείας τοῦ αὐλικοῦ βίου, οἱ ἀδιδά-

φοροὶ ἢ οἱ κακόβουλοι θὰ πιστεύωσιν ὅτι μᾶς διαχωρίζουσιν αἰσθήματα, ὅτι εἴμεθα ἐχθροί.

— Καὶ δὲν θὰ ἐξεπληττόμην, ἀπῆντησεν ἡ κυρία Μαιντενών μετὰ φλέγματος ἀνταξίου πρὸς τὴν πονηρίαν τοῦ Λουδοῦ.

— Καὶ ὅμως οὐδὲν τοιοῦτο ὑπάρχει, ὡς τολμῶ νὰ πιστεύω, ὑπέλαβεν οὗτος· ὑπηρετῶ τὸν κύριόν μου μετὰ ζήλου· μετὰ ζήλου τυφλοῦ καὶ βλαβίου, ὅστις ὅμως, δυστυχῶς, προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ μου χαρακτῆρος, διότι μὲ διέφθειρεν ἡ ἐξίς καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ρεῖ ὑπακούωσι τάχιστα. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης τραχύτητος αἱ κυρίαὶ μὲ ἀποστρέφονται· τὸ ἡξερῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶσαν κατέβαλον προσπάθειαν ὅπως διορθωθῶ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσω ποτέ, διὰ τοῦτο δὲν ἐπιχειρῶ πλέον ἄλλην ἀπόπειραν, βέβαιος ὢν ὅτι θ' ἀποθάνω σκαιὸς καὶ μισητός. Ὑμεῖς δέ, κυρία, ἐνεκα τῆς ὑψηλῆς ὑμῶν παρὰ τῷ βασιλεὶ θέσεως, κατέστητε δικαίως ἀπαιτητική· ἔχετε μεγάλα συμφέροντα νὰ διατηρήσετε, νὰ τὰ κάμετε νὰ καρποφορήσωσιν. Εἶνε πολιτικὴ δύσκολος ἀπαντῶσα πολλοὺς τοὺς μὴ ἐπιδοκιμαζόντας αὐτήν, ἐξ ὧν ἐγὼ πρῶτος. Ἀλλὰ τέλος πάντων καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἡμῶν ἐκπληροῦμεν καθήκον ἀγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ μὴ ποιούμενοι χρῆσιν εἰμῇ ὅπλων εὐγενῶν· τοῦλάχιστον ἐγὼ ὡς πρὸς τοῦτο καυχῶμαι.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἥτις τὸν ἄφησε νὰ σιωπήσῃ, ἄφοῦ τὸν ἄφησε νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν ἐννοῶ ποῦ θέλετε ν' ἀποληξήτε.

— Ἰδού, κυρία, ποῦ· εἶνε φανερόν ὅτι εἰσθε δυσηρεστημένη κατ' ἐμοῦ καὶ εἶδα ἐκδηλουμένην τὴν δυσἀρεσκειάν σας.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπήντησεν.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἐδέησε ν' ἀναζητήσω τὰ αἷτια, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοῦ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποφασιστικοῦ τόνου φωνῆς. Δὲν διέφυγαν τὴν ἀναζήτησίν μου καὶ ἐπείσθησαν ὅτι ταῦτα εἶνε δύο τινά.

Ἡ μαρκησία ἐξηκολούθει ν' ἀκροάζηται χωρὶς νὰ δεικνύῃ οὔτε περιέργειαν, οὔτε ἀνυπομονησίαν.

— Τὸ ἐν, τὸ πρῶτον καὶ κύριον, ἐπανελάβην ὁ μαρκήσιος, τὸ γνωρίζετε, τὸ γνωρίζομεν καλῶς ἀμφότεροι· εἶνε μία πολιτικὴ πράξις, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν εἴμεθα σύμφωνοι, διότι θὰ ἐξήγειρεν αὐτὴ τὸ ἡμισυ τῆς Εὐρώπης κατὰ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεος, ἐνδιαφέρομαι δὲ πάρα πολὺ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ κυρίου μου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐμβαλλῶ εἰς τοιαύτης φύσεως ἔρριδα.

— Ἐνόμιζα, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, καὶ εἶχα πεισθῇ ἀπεναντίας ὅτι ὑμεῖς εἰσθε ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ δέκα ἐτῶν ὑποκινεῖτε ἐν Εὐρώπῃ τὴν πολεμικὴν ταύτην ἑξαψίν, ἥτις μᾶς ἐξάντλει· ἔχω μάχιστα καὶ ἀρκετὰ πειστήρια. Ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ τὸν πόλεμον, κύριε, ἀρύεσθε ἐξ αὐτοῦ πολλὴν ἰσχὺν καὶ σημασίαν, ὥστε δὲν πιστεύω ὅτι ἀνθίστασθε εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην πράξιν, ὡς τὴν ἀπακαλεῖτε, ἐκ μόνης τῆς ιδέας μήπως ἐξε-

γερθῶσι τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀποδίδω εἰς τοῦτο τόσην μεγάλην σημασίαν. "Οχι" ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἐξεγερθῇ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ μὲ ἐκήρυξε σύζυγόν του. Ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπαρέσκει εἰς τὸν κύριον Λουδοῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Γαλλίαν βασιλίσσα. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀλήθεια ἅς μὴ ἐξέλθωμεν ἀπὸ αὐτὴν.

"Ἐπεταὶ συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὅμως ὁ Μάξιμος ἤλπιζε νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν φλύκρον ἐκεῖνον θυρωρόν, ὅστις θὰ τὸν ἐπλησίαζε βέβαια καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε περὶ τῆς ἐκφάνσεως τοῦ ἀγρίου γείτονός του.

"Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, εἶδεν ἀμέσως ὅτι ὁ θυρωρὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ.

— Καὶ περνᾷς συχνὰ ἀπὸ 'δῶ, γιὰ νὰ πᾶς εἰς τὸ γραφεῖον; ἠρώτησεν ἀδιαιφύτως.

— Ἐτσι καὶ ἔτσι, ἀπεκρίνατο ὁ Γῶγος. Περὶ σύντομα εἶνε ἀπὸ τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς πέρνω τὸν περὶ μακρινὸ δρόμο. Ὅταν θέλω νὰ σκοτώσω τὸν καὶρό μου, πᾶω ἀπὸ τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ, τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ, τὸ πάρκ Μονσώ, τὴν λεωφόρον Μεσσίνης. Παίζω τῆς ἀμαθίας καὶ ἀπὸ 'κεῖ πᾶω τὴν ὁδὸν Μιρομενίλ, τὸ μπουλβάρ Ὁσμάν καὶ ἀπὸ 'κεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης.

— Λοιπὸν εἰς ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους σοῦ ἔτυχε ἐκεῖνη ἡ συμφορὰ.

— Ἄπορεϊ.

— Εἶν' εὐκολὸν νὰ γνωρίσῃς τὸ μέρος, ἂν σ' ἐπὶ γαίνα;

— Δὲν πιστεύω. Ἡ μάμμη μου λέγει πῶς μ' εὗρεχαν εἰς τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ, καὶ ἤμουν ἑξαπλωμένος 'ς τὴν γραμμὴ τοῦ τράμβαϋ. Βέβαια, δὲν ἐπὶ γαίνα ἐγὼ νὰ ἑξαπλωθῶ ἐκεῖ πέρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμε πῶς μ' ἐπὶ γαίνα.

— Γιὰ νὰ σὲ ἑξοικιάσῃ, καὶ μένε Γῶγο. Ἐχεις λοιπὸν ἐχθρούς;

— Ἄπορεϊ, μὰ 'γὼ δὲν 'ξεύρω κανέναν.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ μεγάρου, ὅπου ἄλλοτε εἶχε καταφύγει ἡ προβληματικὴ κυρία Σερζάν.

Ὁ Μάξιμος ἔστη θεωρῶν τὴν πρόσοψιν.

— Διαβόλε! εἶπε, νὰ ἔνα ὠραῖο σπίτι.

Προτιμῶ νὰ κάθημαι ἐδῶ, παρὰ εἰς τὸν ὁδὸν Σατωδῶν. Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά, καὶ φαίνεται πῶς ἐνοικιάζεται. Σὺ, ποῦ εἶσαι γείτονας, 'ξεύρεις τίνας εἶνε;

Ὁ Γῶγος δὲν ἀπεκρίθη. Παρετήρησε τὸ μέγαρον μετὰ μεγάλης προσοχῆς, θλίβων τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός.

Εἶνε ἡ συνήθης κίνησις ἵνα συλλάβῃ τις ἀφιπταμένην ιδέαν, καὶ ὁ Μάξιμος εὐχαρίστως ἔβλεπεν ὅτι τὸ σχέδιόν του ἐπετύγγανεν.

— "Οχι, ὅχι, ἀνέκραζεν ὁ Γῶγος, δὲν 'νοικιάζεται. . . κλειστὸ εἶνε, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει. . . καί ποιος εἶνε μέσα.

— Ποιὸς λοιπὸν;

— Ὁ Λαδίσλας δά. Ἐκεῖνος ὁ κόκκινος ἱπποκόμος ποῦ γυμνάζει τ' ἄλογα ἐκεῖ κάτω.

— Τ' ἄλογα! ποῖα ἄλογα;

— Τ' ἄλογα τῆς κυρίας.

— Καὶ πῶς τὴν λέν' αὐτὴν τὴν κυρίαν;

Ὁ Γῶγος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἐψιθύρισε κύπτων τὴν κεφαλὴν:

— Δὲν 'ξεύρω πλεῖα.

Ὁ Μάξιμος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν δι' ἄλλου τρόπου.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε, τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Λαδίσλαν;

— "Οχι καὶ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ Γῶγος. Τὸν εἶδ' ἀπὸ τρεῖς φορὰς, καὶ νὰ σοῦ 'πῶ πολὺ ἦτανε, γιὰτὶ δὲν μοῦ κάνει γούστο.

— Ποῦ τὸν εἶδες;

— Δὲν 'θυμῶμαι.

— Ἐδῶ ἴσως.

— Ἄπορεϊ.

— Ἐμῶντες εἰς τὸ σπίτι του μέσα;

— "Οχι, μοῦ κλείσει τὴν πόρτα κατὰμουτρα.

— Τὰ συνειθισμένα του, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος. Εἶχες λοιπὸν καμμὶὰ δουλειὰ μαζὶ τοῦ ποῦ 'πῆγες νὰ τὸν 'βρῇς;

Ὁ Γῶγος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπεν:

— Φθάνει 'πειὰ μὴ μ' ἐρωτᾷτε. Ἡ κεφαλὴ μου 'σκοτίσθηκε.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινεν ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ. Ὁ Γῶγος πραγματικῶς εἶχε στιγμὰς φωταυγείς, ἀλλὰ πολὺ ταχέως τὸ πνεῦμά του ἐσκοτίζετο, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δώσῃ ἀκριβῆ τινα πληροφορίαν.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ὅμως παρεδέχετο ὅτι τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον ἠσπάσθη ἦτο κάλλιστον.

Τὸ παιδίον ἐπαναβλέπον ἀντικείμενα ἀναμνηστικὰ αὐτῷ τὸ παρελθὸν ἐπανέυρισκε τὴν μνήμην φεύγουσαν πάλιν μετ' οὐ πολὺ.

Οὕτως, ἀνεμνήσθη τοῦ πείσματος καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς ἀρκούδας τῶν Καρπαθίων, καὶ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει τὸ αἰνιγματικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον.

Καὶ ποῦ; Ἡ μνήμη δὲν τὸ ἐβοήθει εἰς τοῦτο. Διὰτὶ; Διότι ὁ κλονισμὸς τὸν ὁποῖον νῦν ὑφίστατο δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὸς.

Ὁ ἐγκέφαλός του ἦτο ὡς τὰ ἰδιότροπα ἐκεῖνα ὠρολόγια, τὰ ὁποῖα σταματῶσιν, ἀλλ' ἐπαναρχίζουσι πάλιν ἐργαζόμενα ἅμα τὰ κίνησιν τις βιαίως.

Διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ ἡ συγκίνησις τοῦ Γῶγου ἔπρεπε νὰ προσβάλλῃ τὰ ὁμματα τοῦ ἐνδιαφερόντος σκηνῇ.

— Εἰς τοῦ θεοῦ μου θὰ εὗρω, ὅ,τι ζητῶ, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Θὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ.

— Ἐνα πρᾶγμα μονάχα δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ μου, ἐπανέλαβε λέγων ὁ Γῶγος. Τὸν γάτο τοῦ γέρω καραγκιόζη.

Ἐτρεχα ἀπὸ 'πίσω του ὡς τὰ ὀχυρώματα, καὶ στοιχηματίζω πῶς θὰ 'πνίγηκεν εἰς τὸν Σηκουάνα.

"Α! μὰ δὲν 'ξέρτε πῶς ἐγέλασα. Ἐπὶ γὰρ τὸ γραφεῖο τρία τέταρτα ὕστερα ἀπὸ τὴν τακτικὴν ὥρα καὶ ὁ κύριος Βινιόρ μού τραβῆξε κατὰ δά... θὰ τοῦ ἔλεγε τοῦ θεοῦ σας νὰ μὲ διώξῃ ἂν δὲν τὸν παρακαλοῦσε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Εἶνε φίλος σου; ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ;

— Ναί, πολὺ. Καὶ στή φωτιὰ ἔπεφτα, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Δυστυχῶς δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη μου.

— Μπᾶ! πάντα ἔχει κανεὶς τὴν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου, ὅσα μικρὸς καὶ ἂν ᾖ. Ἐύρεις τοὺς μύθους τοῦ Λαφονταίνου.

— Ἐρῶ τὸν Μύρμηκα καὶ τὸν Τζιτζικα. Ἐρῶ τὸ: Ὁ κύρ κόρακας μὲ μ'έρα σ' ἔνα δένδρο καθισμένος. Τ' ἄλλα δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τὰ μάθω... μὰ σιγὰ - σιγὰ καὶ ἐκεῖνα.

— Καὶ τὴν κόμησσαν Γαλτα τὴν 'ξεύρεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος πορευόμενος μετὰ τοῦ Γῶγου πρὸς τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ.

Τὸ ἀναμνηστικὸν ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς θέας τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ζουφρουᾶ ἀπέτυχε, καὶ ἔπρεπε νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλα μεγαλειότερα μέσα.

— Θαρρῶ πῶς τὴν 'ξεύρω, ἀνέκραξε τὸ παιδίον· εἶνε φιληνάδα τῆς μάμμης μου.

Ἡ πληροφορία ἦτο καλὴ καὶ ὁ Μάξιμος ἐπωφελέθη.

— Ἐπὶ γὰρ λοιπὸν σπίτι της; εἶπε μὲ ἄφροντι ὕψος.

— Ὡ! πολλὰς φορὰς μάλιστα. Καὶ τί ὠραῖα ποῦ εἶνε σπίτι της, εἰς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Περὶ πολλὰς εἰκόνας ἔχει ἐκεῖ πρὸς τὸ μουσεῖο, καὶ οἱ ὕπηρεται της 'μοιᾶζουν μὲ ὑπουργούς. Καὶ δὲν εἶνε διόλου ὑπερήφανη ἡ κόμησσα. Ὅποτε 'πάγω νὰ τὴν 'δῶ, μοῦ δίνει νὰ φάγω κατὶ παραξένα πράγματα. Ἐχει αὐγὰ ἀπὸ 'ψάρια, ποῦ τὰ τρῶνε ἀπάνω 'στὸ ψωμί μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ὑποδεικνύειν τὸ χαθιὰς, τὸ ἐθνικὸν φαγητὸν τῶν Ρώσων, ἐπροξένησε μεδιάμα εἰς τὸν Μάξιμον ἐξακολουθήσαντα ἐν τούτοις τὰς ἀνακρίσεις του.

— Καὶ τί σοῦ λέγει, ἅμα 'πᾶς νὰ τὴν 'δῇς;

— Γιὰ κάθε τι. Μ' ἐρωτᾷ ἂν ἡ μάμμη μου εἶνε εὐχαριστημένη καὶ ἂν περνῶ καλὰ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Μ' ἐρωτᾷ γιὰ τὴν δεσποινίδα Ἀλίκη, γιὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ... γιὰ ὅσους ἄλλους μ' ἀγαποῦνε.

Καὶ νὰ 'δῇτε τὴν τελευταίαν φορὰ ποῦ τὴν εἶδα, ἦτανε... ἂ! μὰ... πάλι τὰ 'λησμονήσα. Ἐθυμῶμαι μόνον πῶς ἦτανε ἄρρωστη, ἀπάνω σ' ἓνα ὠραῖο βασιλικὸ κρεβάτι. "Α! ναί μ' ἐρώτησε διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Καὶ σὺ τί τῆς εἶπες;

— Ναί, μὰ δὲν 'θυμῶμαι θαρρῶ πῶς δὲν τῆς εἶπα τίποτε γιὰτὶ εἶχα τρεῖς ἢ τέσσαρες 'μέραις νὰ 'δῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.